

що составлявать предложіе-то, въ при-
личный-а имъ родъ, число падежъ и лице.

§ 81. Словосогласуванье-то има осо-
бенны правила за прости-те, особенны за
сложно-то и особенны за придаточно-то пред-
ложеніе.

§ 82. Въ просто-то предложіе, гдѣ
има толко едно подлежаще и едно сказуемо,
правила-та на словосогласуванье-то ся слѣ-
дующи-те:

1. Сказуемо-то кога е глаголь или име
прилагателно, ся полага въ единъ родъ, ли-
це, число, и падежъ съ подлежаще-то; *ѿзъ
пишѹ, ты читаѣши. Онѣ поютъ прѣлѣтѣю
пѣснь. Бѣгъ ѣсть оубѣждѣнїе наше, мы же ѣсѣмъ
сынове. Но кога сказуемо-то е име суще-
ствително, тога въ падежъ всякога ся со-
гласува съ подлежаще-то, а въ число и
родъ може и да ся несогласува; вспомога-
тельный-а глаголь въ таковъ случай приима
число-то на подлежаще-то, а не на сказуемо-
то; *Дѣти сѹтъ подбора родителей. Бѣгъ
ѣсть моѹ надежда ѿ упованїе.**

Слѣдующій-а примѣръ: *Всѣ ѣлика ѣще тво-
ритъ ѹспѣетъ (вмѣст. ѹпѣетъ) (псал. 1.) трева
да сѹ почита како слѣдствїе на едно слѣсно-по-*